

PSC Endavant

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

65

març-abril
de 2003

Millor per a Catalunya

PSC Endavant

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

65

març-abril
de 2003

Millor per a Catalunya

sumari

3 OPINIÓ Article de José Montilla

4-5 ACTUALITAT Els socialistes diem no a la guerra

6-7 ACTUALITAT El PSC estableix els grans eixos del programa municipal

11-14 REPORTATGE 25 anys del PSC

16-17 MÓN LOCAL Lleida vol ser la capital agroalimentària d'Espanya

18-19 REPORTATGE El compromís per a la qualitat de vida de les persones amb discapacitats

20 ACTUALITAT Els joves socialistes impulsen les Meses d'Emancipació Juvenil

24 ENTREVISTA Manel Fuentes, periodista

MARÇ-ABRIL 2003
NÚMERO 65

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Fotografia: Pepa Álvarez

Correccions: Ramon Cervera

Consell Editorial i Redacció:

Miquel Àngel Escobar,

Miquel Iceta, Jordi Navarro,

Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García,

Carles Prieto.

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B//1997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00

Fax 93 495 54 26

E-mail endavant@xarxapsc.net

En cumplimiento de la "Ley Orgánica de Protección de Datos Personales", le informamos que los datos personales constan en el fichero automatizado del Partido de los Socialistas de Catalunya (PSC-PSOE) y sólo en el caso de los afiliados y afiliadas también en el fichero del PSOE para mantenerlo informado/a de sus actividades. Si lo desea puede acceder, rectificar o cancelar sus datos comunicándonoslo por escrito a Partido de los Socialistas de Catalunya (PSC-PSOE) c/ Nicaragua 75-77 08029 Barcelona (Fax 93 495 54 26 E-mail: psc@psc.es)

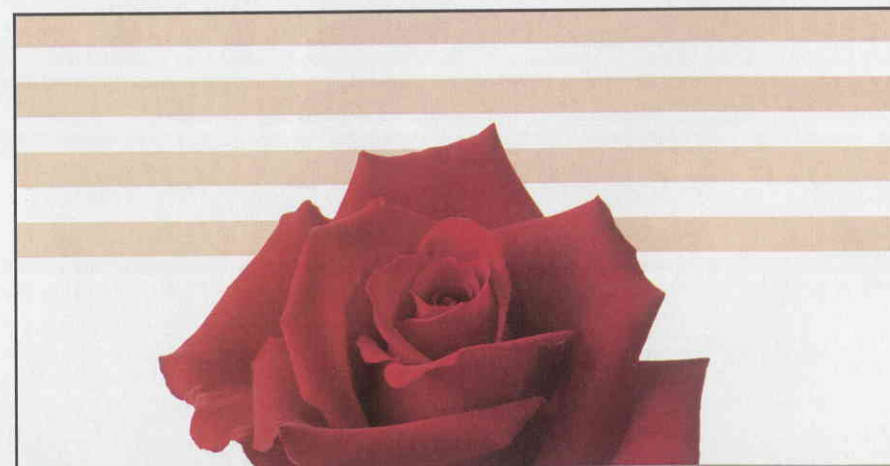
En cumplimiento de la Ley Orgánica de Protección de Datos Personales, le informamos que sus datos personales constan en el fichero automatizado del Partido de los Socialistas de Catalunya (PSC-PSOE) y sólo en el caso de los afiliados y afiliadas también en el fichero del PSOE para mantenerlo informado/a de sus actividades. Si lo desea puede acceder, rectificar o cancelar sus datos comunicándonoslo por escrito a Partido de los Socialistas de Catalunya (PSC-PSOE) c/ Nicaragua 75-77 08029 Barcelona (Fax 93 495 54 26 E-mail: psc@psc.es)

L'Escola de Formació del PSC segueix a plena activitat

L'Escola de Formació Permanent del PSC s'ha consolidat en només un any de funcionament com a un instrument bàsic per enfortir i millorar l'acció política del partit i la dels seus afiliats i simpatitzants. Només cal donar la dada que durant el 2002 van passar un total de 6326 persones per les seves activitats per tenir la mesura de la seva importància. Enguany ha iniciat la seva oferta formativa centralitzada amb un curs d'oratoría que s'imparteix en tres mòduls. En

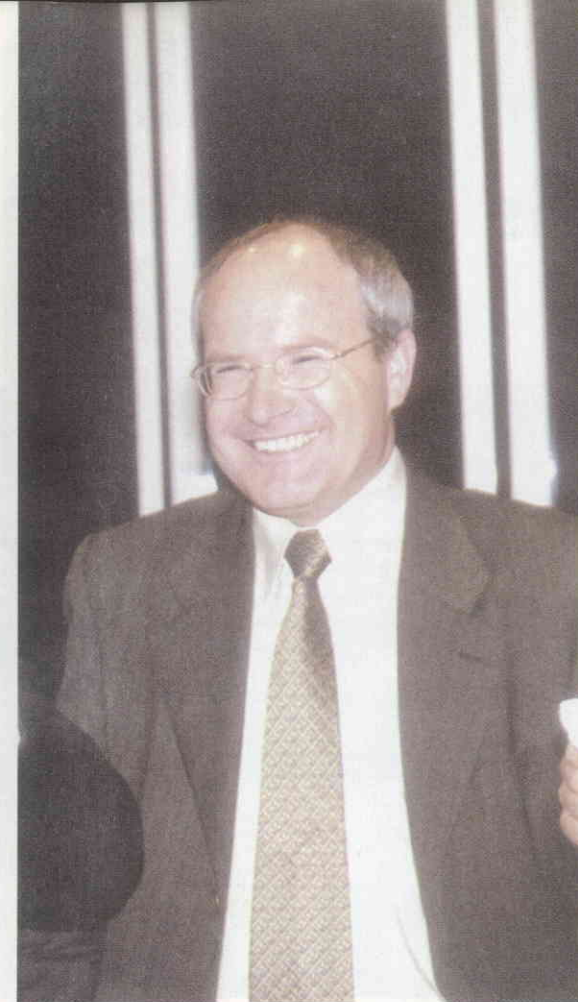
el primer semestre es faran també a la seu de Cornellà cursos sobre "Formació Bàsica Municipal" (abril), "Direcció de grups, reunions i gestió d'agendes" (maig) i "Acollida a nous militants" (juny). Cal dir que existeix un ampli ventall de cursos i xerrades-colloqui que, a petició d'agrupacions i federacions, es poden traslladar a qualsevol punt del territori. Per a més informació podeu trucar al telèfon de l'Escola (934742430) o bé a la Secretaria de Formació del PSC (934955451). ■

VINE A VEURE HISTÒRIA,
VINE A VEURE ELS 25 ANYS PSC !!!

PSC 25 ANYS

26 FEBRER - 27 ABRIL 2003
MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA
PLAÇA DE PAU VILA 3

José Montilla

La manipulació d'enquestes: l'exemple d'un mal final

El que ha fet això és inútil o tonto", deia Jordi Pujol al Parlament donant resposta a una pregunta parlamentària referida a les irregularitats detectades en les enquestes realitzades pel Govern de Catalunya. Volia així posar punt i final a un tema que ha deixat palesa una forma de treballar i una forma de fer política de l'entorn més pròxim al candidat de CiU a les properes eleccions al Parlament i, actual Conseller en Cap. Una forma de fer que és un clar exemple del final d'etapa de CiU, un clar exemple de que estan d'esquenes als ciutadans i de que la seva supervivència al poder és el seu únic objectiu i no tenen escrúpols per aconseguir-ho. No els varen tenir quan van crear una estructura per al conseller en cap, quan en realitat és una estructura per al candidat, i no els tenen quan pacten amb el PP qualsevol cosa, només per a mantenir-se en el poder, encara que sigui sense governar i sense defensar els interessos dels catalans.

Jordi Pujol sap que s'equivoca, que aquest tema no es pot silenciar. La manipulació d'enquestes no és una banalitat. És un fet greu i no una barrabassada. No és un fet circumstancial. És un fet que té a Presidència el rovell de l'ou. Perquè és el Departament de Presidència l'encarregat de les enquestes que el Govern de Catalunya fa per conèixer i polsar l'opinió de la societat catalana. Són, per tant, les màximes instàncies del Govern de Catalunya les que estan implicades directament en unes irregularitats que disten molt de ser menors. I cada dia que passa i tenim coneixement d'una altra mutilació d'una enquesta, d'una altra manipulació per afavorir un candidat i uns interessos, d'una altra ocultació de dades, de preguntes

sobre temes polèmics que desapareixen, o d'enquestes realitzades amb finalitats exclusivament partidàries, augmenta aquesta sensació.

No estem davant d'un fet menor. Enganyar al Parlament respecte a uns treballs realitzats amb diners públics és, sens dubte, una de les agressions més importants que ha patit el nostre autogovern. Aquestes pràctiques no són de rebut en la Catalunya del segle XXI, i molt menys si aquestes formes de fer són el "modus operandi" de la cúpula del Govern i de la direcció de la coalició que li dona suport.

El President de la Generalitat ha d'intervenir per posar ordre. No estaria de més que el candidat de CiU, i encara Conseller en Cap, donés explicacions i assumís les conseqüències que es deriven d'un tema que és de la seva responsabilitat. Tots dos, President i Conseller en Cap, són els màxims responsables del Govern i han de prendre decisions. Decisions polítiques, que tal i com estan les coses, només poden acabar amb dimissions o cessaments. Ha arribat l'hora de les explicacions i de l'assumpció de responsabilitats. I no val parlar de tontos i inútils, de donar les culpes a la fotocopiadora, i molt menys, resoldre la crisi fent malabarismes enterrant una direcció general. ■

"La manipulació d'enquestes no és una banalitat. És un fet greu i no una barrabassada"

José Montilla
Primer Secretari del PSC

Los socialistas decimos NO a la guerra

Cuanto más se empeña Aznar en intentar justificar una aventura belicista que no tiene defensa alguna, más crece el rechazo social a la guerra. En Catalunya causa perplejidad la actitud titubeante de CiU al respecto, postura que contrasta con la firmeza y movilización en contra del conflicto de los militantes y simpatizantes socialistas.

Pasqual Maragall y Joan Clos en la manifestación de Barcelona

Los socialistas rechazamos una guerra del todo injustificada y que tendrá graves consecuencias humanitarias

Los socialistas catalanes estamos, como la inmensa mayoría de la sociedad, rotundamente en contra de la guerra. Desde el 12 de febrero dos grandes banderolas cuelgan de la fachada de la sede central. Las banderolas, bajo el lema "Aturem la guerra", recogen el rechazo de los socialistas a la guerra contra Iraq. Con esta acción, el PSC muestra su rechazo a una guerra que considera injustificada, que tendrá graves repercusiones humanitarias en Iraq así como sobre la maltrecha economía internacional y que supone un debilitamiento del proyecto europeo (al cual ha contribuido Aznar con sus acciones) por la incapacidad de conseguir una voz única en esta grave crisis internacional. El PSC dice no a la guerra y no a la actitud del gobierno de Aznar que, bajo la apariencia de patriotismo, esconde la más impresentable sumisión de la política exterior española a la norteamericana. Porque, pese a lo que diga la propaganda del PP, la diferencia de esta crisis con la Guerra del Golfo es abismal. Ahora no es necesario restaurar la legalidad internacional porque no ha habido agresión previa, como no existe tampoco unanimidad en la ONU, ni en el seno de la Unión Europea ni entre los socios de la OTAN.

Según Pasqual Maragall, "después de las manifestaciones del 15 de febrero espero que haya quedado claro que no se puede derramar ni una gota de sangre inocente en nuestro nombre, en nombre de Catalunya". "Esa tarde -añadió- se escribió una página muy importante en nuestra historia de civismo responsable, con una presencia masiva, emocionada y solidaria de gente de todos los lugares y algunas ausencias inexplicables, por mucho que se hayan querido argumentar o disfrazar". También hay que destacar, según Maragall, el hecho de que "nunca desde la segunda guerra mundial la humanidad se había movilizó tan masivamente para decir no, todos el mismo no, a la guerra", lo que es síntoma de que "la ciudadanía está reclamando, desde hace tiempo, otra manera de hacer las cosas, otra manera de construir este mundo global".

El portavoz del PSC Miquel Iceta pidió al presidente de la Generalitat, Jordi Pujol, que asumiera como un error su ausencia en la manifestación. "Estaría bien que Pujol dijera que tendría que haber ido y admita su error" por no haber acudido a la manifestación más importante realizada en Catalunya en toda su historia. Iceta apuntó que sólo los presidentes autonómicos del PP y Pujol estuvieron ausentes

Banderolas de no a la guerra en la sede del PSC

de las movilizaciones. Sobre la postura ambigua de CiU en este tema señaló que aunque intente desmarcarse del PP, este fingido alejamiento no es posible porque Pujol y Mas todavía "no han reconocido el error de votar" con la derecha española las dos investiduras de Aznar, el Plan Hidrológico Nacional o los últimos presupuestos. El primer secretario del PSC, José Montilla, ha sido también muy contundente al criticar la actitud de CiU. "Como catalán me avergüenzo de que el partido político que gobierna en Catalunya no esté inequívocamente contra la guerra y al lado de su pueblo, porque los catalanes no se merecen que quien nos tendría que representar se limite a mercadear con sus votos y a venderse a Aznar", señaló. Lo que es seguro es que, ocurra lo que ocurra en los próximos meses, los socialistas nos mantendremos firmes en nuestro rechazo a la guerra y en nuestra apuesta por la paz. ■

PSC

AZNAR, DEIXA'NS EN PAU

PSC

No en nuestro nombre

En los últimos meses la administración republicana de los Estados Unidos de América ha reiterado la intención de lanzar una ofensiva militar contra Iraq. Si bien el objetivo de la resolución 1.441 del Consejo de Seguridad de la ONU es el desarme y establece los mecanismos de control y verificación, a realizar por sus inspectores, el gobierno de USA, con el soporte del Reino Unido y España, apuesta decididamente por la guerra. Francia y Alemania, en cambio, se han mostrado contrarios a una ofensiva militar y optan por una solución diplomática. Desde la anterior Guerra del Golfo, la Plataforma "Aturem la Guerra" ha emprendido una serie de movilizaciones (como la campaña contra el embargo a Iraq), para que el pueblo iraquí pueda vivir en paz. También se ha denunciado que en ese país existe una dictadura que no duda en gasear a su propio pueblo y donde la falta de libertad es total. Gran número de entidades (en Catalunya más de 200), partidos políticos, sindicatos, movimientos sociales, etc. convocamos a la manifestación del día 15 de febrero, que se celebró en más de 250 ciudades de todo el mundo (45 en España y 5 en Catalunya), con el resultado por todos conocido.

Los ciudadanos se han expresado contundentemente (según las encuestas, un 90% de la población es contraria a la guerra), pero el gobierno de Aznar no sólo hace oídos sordos, si no que sigue adelante con su apoyo incondicional a los Estados Unidos; desoyendo el sentir mayoritario de su pueblo y rompiendo la política exterior de la Unión Europea. Los Socialistas no queremos la guerra, ni tampoco la participación de España en una posible ofensiva militar contra Iraq y deseamos que la Unión Europea tenga una posición común en el marco del Consejo de Seguridad de la ONU, favorable a una solución negociada del conflicto. Creemos que tan importante como la eliminación de las armas de destrucción masiva (que Estados Unidos y sus aliados también poseen, sin que la ONU haga nada por evitarlo), es hacer frente a la situación de penuria del pueblo iraquí, que afecta especialmente a ancianos, mujeres y niños. Quizá si la posición de la ONU fuera más neutral y ejerciera una presión que llevara a un cambio hacia un régimen democrático, se podría conseguir que se estableciera un gobierno libre y pacífico en Iraq, en vez de que el resultado de la guerra sea el establecimiento de un protectorado, como quiere la Administración Norteamericana, para después de la guerra.

Desde la Plataforma "Aturem la Guerra", queremos pedir al pueblo de Catalunya que no baje la guardia, que participe en las movilizaciones y actos que se están celebrando y se realizarán en sus pueblos y ciudades; y que siga haciendo sentir al gobierno de Aznar el rechazo, inmensamente mayoritario, a la guerra y a la participación española en la misma.

Miguel Ángel Rivero Hernández.
Representante del PSC en la Plataforma
"Aturem la Guerra".

El PSC estableix els eixos principals del seu programa electoral municipal

Més de 800 militants i simpatitzants socialistes van debatre i aprovar el passat dissabte 22 de febrer a Cornellà les propostes centrals de l'oferta programàtica que els socialistes de Catalunya farem als ciutadans de cara a les properes municipals. L'ensenyament, l'habitatge, la seguretat, l'ocupació, el benestar social o la participació ciutadana són algunes de les qüestions recollides en la resolució política d'aquesta Convenció Municipal del PSC.

En la seva intervenció, el primer secretari del PSC, José Montilla, va reclamar més competències i més recursos pels ajuntaments i va denunciar que Pujol i Mas "són els responsables perquè pensen que des dels municipis no es fa país": La trista realitat és que Catalunya és la comunitat on els ajuntaments tenen menys competències i menys recursos. Montilla va demanar a Pujol i Mas que "deixin pas a noves idees, noves sensibilitats i als nous projectes que Catalunya i Espanya reclamen" perquè "fins que ells no marxin, no hi haurà acord entre la Generalitat i els ajuntaments".

En aquest sentit, el secretari de Ciutats i Política Municipal del PSOE, Álvaro Cuesta va destacar la feina de modernització que s'ha dut a terme als municipis governats pels socialistes i va demanar que s'incrementi la capacitat financera dels ajuntaments. Per la seva banda, el secretari de Política Local del PSC i alcalde de l'Hospitalet de Llobregat, Celestino Corbacho, va fer una crida a la mobilització de l'electorat per aconseguir el màxim de suport de cara a les eleccions.

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, va afirmar a la cloenda que tant el govern del PP com el govern de la Generalitat no tenen cap ganes de delegar cap als ajuntaments temes com la justícia local o l'habitatge. Clos va demanar una Generalitat "amiga dels municipis, confiada i generosa amb ells" i es va mostrar convençut que Pasqual Maragall ho farà realitat com a president de la Generalitat de Catalunya. Pasqual Maragall va manifestar en la seva intervenció que

Els nostres candidats i candidates

Pasqual Maragall:
"Catalunya tindrà un govern basat en la col.laboració i la confiança amb els ajuntaments"

"els ajuntaments han estat la base del progrés d'aquests anys" i va anunciar que "Catalunya tindrà un govern que, des de la política d'aixecar el nivell dels ajuntaments, atorgarà als municipis els recursos que els hi pertoquen". ■

"Catalunya tindrà un govern basat en la col.laboració i la confiança amb els ajuntaments" alhora que va destacar la l'usió de fer de Catalunya "un poble del qual es pugui dir que som allò que volem ser".

Maragall va explicar que vol una "Catalunya millor que es basi en uns ajuntaments forts" i això passa per una necessària "redistribució entre les autonomies i els ajuntaments". El president del PSC va afirmar també que la Generalitat ha de redistribuir els recursos i les competències i atorgar-ne més als ajuntaments. En aquest sentit, va posar de relleu que

Joan Clos

millor per als ajuntaments

EDUCACIÓ

- Prestigiar un sistema públic d'ensenyament de titularitat municipal i en el què l'autoritat educativa correspongui a la Generalitat.
- Invertir en escoles bressol dins del marc d'una nova Llei d'Educació específica de 0-3 anys que doni garanties institucionals i serveis de qualitat a aquests infants. El finançament de la part pública d'aquesta llei correspondria en un 50% a la Generalitat i als ajuntaments a parts iguals.

SEGURETAT

Civisme, convivència i tranquil·litat han d'anar sempre associats a la idea de ciutadania. Els mitjans per aconseguir-ho són:

- Un comandament únic que coordini totes les forces i cossos de seguretat i una Autoritat Única, en matèria de Seguretat, personalitzada aquesta en la figura del Conseller/a d'Interior de la Generalitat.
- El desplegament eficient i ràpid dels Mossos d'Esquadra abans del 2007 a tot Catalunya.
- Potenciar la seguretat de proximitat, augmentant les competències i recursos dels alcaldes, de la policia local i de les Juntes Locals de Seguretat.

PARTICIPACIÓ CIUTADANA

- Impulsar un model d'administració pròxima a la gent incorporant la participació ciutadana com un element fonamental de la gestió pública.
- Incorporació de les propostes de l'Agenda 21 a la tasca que es realitza des de les administracions.
- Creació de la figura del Defensor del ciutadà, com a fórmula de defensa d'aquests envers les actuacions de l'administració local.

GOVERNS LOCALS AMB MÉS COMPETÈNCIES I MÉS RECURSOS

- Potenciar el municipalisme, creant un nou sistema competencial pels ajuntaments, mitjançant la cessió de competències i recursos tant per part de l'administració central com de l'administració autonòmica, que garanteixin la prestació dels serveis a la comunitat.

HABITATGE

- Afavorir l'accés a la vivenda dels joves i de la gent gran.
- Fomentar la creació d'habitatges de protecció pública i de lloguer, així com la rehabilitació dels ja existents.
- Aconseguir la competència exclusiva en matèria d'habitatge per part de la Generalitat, tal i com preveu l'Estatut de Catalunya.

El Consell Nacional aprova les candidates i els candidats a alcaldesses i alcaldes

El Consell Nacional va aprovar en una sessió extraordinària celebrada el dissabte 1 de març 371 caps de llista de les més de 700 candidatures que el PSC preveu presentar arreu de Catalunya. Cal destacar el fet que 139 candidats o candidates a les alcaldies s'estrenen encapçalant candidatura. Això significa més d'un 37% de nous candidats. Un de cada cinc candidats és dona mentre que el nombre d'independents cap de llista és de 95, més d'una quarta part del candidats aprovats. Pasqual Maragall va afirmar en la seva intervenció que "aquestes eleccions municipals són les del canvi" ja que "el futur passa per l'aliança de la Generalitat amb els ajuntaments catalans", tot el contrari del que han fet els successius governs convergents. Va assegurar també que "els candidats socialistes em tindran al seu costat per obtenir un resultat esplèndid". Per la seva banda, el primer secretari, Josep Montilla va assenyalar que en l'escàndol de les enquestes manipulades per CiU "els socialistes volem arribar fins al final, perquè ha estat una manipulació feta amb diners públics per afavorir un partit i una persona". ■

Pasqual Maragall

Clos fa de Barcelona la ciutat de les oportunitats i els serveis per a la gent

L'alcalde de Barcelona arriba a les eleccions municipals amb els deures fets en matèries tant importants per a la cohesió social com l'habitatge, l'atenció social, la cultura o el suport a la creació d'ocupació.

Nou escoles bressol i set més en construcció mostren la sensibilitat social de l'Ajuntament

Joan Clos

Quan el 25 de maig els ciutadans i ciutadanes de Barcelona estiguin en disposició de dipositar el seu vot a les urnes de les eleccions municipals, podran comprovar la que ha estat i és una prioritat política del Govern encapçalat per Joan Clos: l'aposta per la cohesió social a través de la millora dels serveis als ciutadans en tots els àmbits: l'habitatge, el suport social, l'educació, la cultura i el suport a la creació d'ocupació. Fer de Barcelona una ciutat que ofereixi oportunitats per a tothom, on tothom disposi dels elements necessaris per a poder tirar endavant els seus projectes personals és la raó essencial que marca Joan Clos a l'hora de plantejar l'acció de govern des de l'Ajuntament de Barcelona. Un ràpid repàs a algunes de les realitzacions durant aquests darrers quatre anys, demostra que Clos i el seu equip arriben a les eleccions amb els deures ben fets i amb impuls per continuar treballant en aquesta mateixa direcció.

Barcelona ha pres la iniciativa en matèria d'habitatge

Han estat Joan Clos i el govern progressista de la ciutat de Barcelona encapçalat pel PSC, els primers en passar a l'acció a favor de l'accés a l'habitatge a preus assequibles, en un context general del país on la gent percep d'una forma cada cop més clara la greu dificultat que plantegen els preus del mercat immobiliari. Els joves i la gent gran són els col·lectius que més pateixen aquesta dificultat i per aquesta raó l'acció de govern de l'Ajuntament de Barcelona els ha donat prioritat.

L'esforç de l'Ajuntament de Barcelona en l'impuls o la construcció de 7.268 habitatges de protecció oficial, i particularment d'apartaments destinats al lloguer per a joves o gent gran, no admet comparació proporcionalment amb l'actuació de cap altra administració d'Espanya i Catalunya. El 16% del total de l'habitatge construït a Barcelona en els darrers cinc anys ha estat en algun règim de protecció pública, pràcticament el doble del que s'ha construït a Catalunya. Clos ha posat en marxa també les reformes normatives necessàries per a permetre la construcció de milers d'habitatges més a Barcelona, a partir de la rehabilitació i millor aprofitament del sòl ja urbanitzat.

Les escoles bressol, a Barcelona sí

Nou escoles bressol noves funcionen des d'aquest mandat i set més en construcció són també una realitat objectiva prou contundent que demostra fins a quin punt el govern de l'alcalde Clos pot presentar bones notes en l'examen del 25 de maig proper. Al mateix

Clos i Zapatero a la Vall d'Hebron

Més de 320.000 persones participen en algun dels programes de Barcelona Activa

L'educació infantil, una prioritat

temps que s'ha fet aquest esforç, Barcelona ha estat capaç d'invertir 7,7 milions d'euros en l'ampliació i millora dels seus centres educatius.

La ciutat està en condicions de poder reforçar l'encariment de la política d'educació en quan pugui desplegar-se plenament el Consorci d'Educació creat gràcies a la Carta Municipal. Això sí, abans haurà de desaparèixer la situació de bloqueig de la què és responsable l'actual govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, encara.

La ciutat de les biblioteques

El Pla de Biblioteques de Barcelona, que impulsen conjuntament l'Ajuntament i la Diputació, està fent de la capital catalana una ciutat molt ben dotada en aquest tipus d'instal·lacions culturals. Avui tots els districtes de Barcelona disposen, com a mínim, de dues biblioteques municipals. En aquests anys s'han creat 9 biblioteques noves i això ha fet que pràcticament es doblí el nombre d'usuaris i de préstecs respecte al que teníem fa quatre anys. En la línia d'ampliar al màxim les oportunitats i els serveis, s'han creat les aules d'estudi nocturnes, és a dir, biblioteques obertes fins a la 1 de la matinada al servei dels joves estudiants.

A Barcelona, qui té un projecte troba suport

Un dels àmbits de serveis que més han crescut durant aquests anys han estat els de suport a l'ocupació i a projectes empresarials que generen nova activitat i riquesa a la ciutat. L'agència municipal Barcelona Activa, s'ha convertit en un exemple europeu en programes de desenvolupament local però, el que és més important, és un referent cada cop més conegut i utilitzat pels ciutadans i ciutadanes de Barcelona que tenen un projecte emprenedor o que busquen oportunitats i suport per a millorar el seu perfil professional i laboral. Més de 320.000 persones participants en algun dels programes de Barcelona Activa o el suport a 4.000 nous projectes empresarials, són xifres que revelen el pes que està adquirint la política de promoció econòmica de l'Ajuntament de Barcelona

Més serveis a les persones

L'Ajuntament de Barcelona sustenta una xarxa d'atenció social i de serveis i equipaments culturals i comunitaris molt superior que la que tenen altres grans ciutats espanyoles. Això no ha estat inconvenient perquè, durant els darrers quatre anys, s'hagi reforçat amb més recursos personals i econòmics tota aquesta maquinària al servei dels ciutadans i les ciutadanes.

En són exemples: en atenció social, l'atenció domiciliària arriba ja a quasi 6.000 llars ateses; els 57 casals i espais per a la gent gran tenen més de 60.000 usuaris; s'han inaugurat sis nous centres cívics i s'han dedicat més de 80 milions d'euros a millorar i ampliar la xarxa d'equipaments. ■

La Escuela de Formación del PSC debatió sobre socialismo y globalización

"El socialismo, entre global y local" fue el título de la nueva edición de la Escuela de Formación del PSC, que tuvo lugar los días 15 y 16 de febrero en la localidad tarraconense de Vila-seca. "Territorio y medio ambiente", "Seguridad y libertad". "Economía y Sociedad" y "La construcción europea" fueron los cuatro grandes temas de debate. La conferencia inaugural corrió a cargo de Jacques Genéreaux, profesor del Instituto de Estudios Políticos de París.

Francisco Bella, Ceferino Sánchez, Joan Sabaté y Domingo Jiménez participaron en la mesa sobre territorio y medio ambiente. Francisco Bella, alcalde socialista de la localidad onubense de Almonte, relató la experiencia del Parque Natural de Doñana como un modelo de gestión sostenible mientras que el diputado socialista gallego Ceferino Sánchez habló sobre el desastre del Prestige. Por su parte el Alcalde de Tortosa Joan Sabaté, rechazó el Plan Hidrológico Nacional por inviable, obsoleto y por poner en peligro la vida económica de a zona del Delta del Ebro, mientras que el experto ambiental Domingo Jiménez defendió que la apuesta de futuro ha de ser por un desarrollo sostenible económicamente viable y eficaz.

Celestino Corbacho, Carlos Totorica y Anna Terron protagonizaron el debate sobre seguridad y libertad. Corbacho apuntó que "la seguridad es un derecho básico y como tal ha de formar parte del Estado del bienestar", mientras que Anna Terron hizo referencia a que la experiencia política de los países de tradición socialdemócrata ha dejado constancia de que la combinación de aspectos policiales con sociales ha contribuido al mantenimiento de unos niveles bajos de inseguridad. Respecto a la situación en el País Vasco, el alcalde de Ermua, Carlos Totorica, afirmó que "primero hay que acabar con ETA y, después, abrir el debate sobre el futuro de Euskadi, porque si no se acaba previamente con ETA, la libertad no está garantizada.

Monserrat Gibert, Ignasi Faura, Marina Geli y Vicenç Navarro debatieron el domingo sobre economía y

Mesa de clausura de la Escuela

sociedad. La alcaldesa de Sant Boi, Monserrat Gibert explicó las políticas de economía social de su municipio mientras que Ignasi Faura, representante de la Confederación Empresarial Española de Economía Social, reclamó para este sector de la economía el papel de agente social que ya tienen empresarios y sindicados.

Pasqual Maragall animó a la ciudadanía para que acudiera a las manifestaciones de protesta contra la guerra en Iraq

tos. La diputada Marina Geli subrayó la incapacidad de CiU para desarrollar políticas sociales en sus más de 23 años de gobierno al tiempo que el economista Vicenç Navarro puso de manifiesto que la inversión pública en Catalunya da preferencia a la sanidad y la educación privadas por encima

de la pública. Por último, Josep Borrell, los eurodiputados Raimon Obiols y Joan Colom, así como Francisco Rodríguez, secretario del Instituto de Estudios Europeos de la Universidad de Deusto, hablaron sobre el futuro de la construcción europea. Josep Borrell, como secretario de Prospectiva y Fomación del PSC, presidió la mesa de clausura, acompañado del primer secretario de la federación de Tarragona, Xavier Sabaté, del alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez, y de los candidatos a la alcaldía de Vila-seca y Tarragona, Albert Miñambre i Josep Fèlix Ballesteros respectivamente. Por su parte, Pasqual Maragall, que intervino el sábado por la mañana en la clausura animó a la ciudadanía a acudir a las manifestaciones contra la guerra de Iraq que se celebraron esa misma tarde. El presidente del PSC apuntó que este conflicto sólo generará efectos negativos para la paz mundial. ■

PSC 25 ANYS

26 FEBRER - 27 ABRIL 2003

MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA

PLAÇA DE PAU VILA 3

25
ANYS
1978 - 2003
PSC

PSC PSC-PSOE

Memòria de la llarga gestació del PSC

El partit de la unitat civil, del retorn de la Generalitat, de la gran transformació urbana i del proper Govern de Catalunya

* Jordi Font i Cardona

El juliol de 1978, en el "Congrés de la Unitat Socialista", es constituïa l'actual Partit dels Socialistes de Catalunya, en el qual es fonien el PSC-Congrés, la Federació Socialista de Catalunya del PSOE i el PSC-Reagrupament. D'aquesta manera, després d'un llarg camí que es remuntava a l'any 1945, s'assolia la unitat orgànica de tot el socialisme català.

La creació del Moviment Socialista de Catalunya (MSC)

L'any 1944, per l'impuls de Josep Rovira, una Conferència del POUM (el partit de Joaquim Maurín, empresonat, i d'Andreu Nin, assassinat), decidia promoure la creació del Moviment Socialista de Catalunya (MSC), que es constituïria l'any 1945. Els pumistes culminaven així l'accelerada evolució ideològica de l'antiestalinisme cap al socialisme democràtic. Confluirien també a l'inici del MSC les restes de la vella Unió Socialista de Catalunya (USC), amb Manuel Serra i Moret, de tornada de la frustrada experiència d'unificació socialistes-comunistes que s'havia assajat amb la creació del PSUC.

El lema del MSC seria "Federació, Democràcia, Socialisme". I la seva missió: ser un moviment obert que tractés d'articular l'espai del socialisme democràtic, sense cristallitzar en un partit fins que no es donessin les condicions per a la integració de tot el socialisme català, en la seva diversitat.

La jove generació dels seixanta: el Front Obrer de Catalunya (FOC) i el relleu al si del Moviment Socialista de Catalunya (MSC)

Als anys seixanta, prenen forma altres organitzacions d'esquerra no comunista, generalment d'origen cristià, entre les qual cal destacar el Front Obrer Català (FOC), homòleg del FLP espanyol i encapçalat per Josep-Ignasi Urenda, Isidre Molas... Com el PSU francès o el PSIUP italià, aquestes formacions s'autodefinien com una "nova esquerra", crítica amb les esquerres tradicionals. Però la radicalització pròpia del moment produiria, en aquests grups, divisions que acabarien provocant-ne la desaparició.

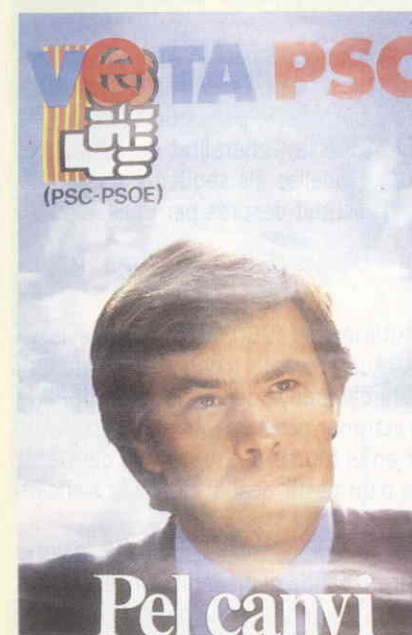
Josep Pallach, que havia substituït Josep Rovira, exerciria la direcció del MSC fins el 1966, any en què l'"interior" agafaria el relleu, amb la promoció de Joan Reventós a la direcció del MSC i amb l'impuls de la política de "les tres unitats": unitat democràtica, unitat sindical i unitat socialista; cosa que comportaria també una nova etapa a la resistència catalana unitària, que culminaria amb la creació de l'Assemblea de Catalunya.

La jove generació del FOC (Pasqual Maragall...) i del MSC (Raimon Obiols...) havien impulsat el "Moviment Febrer-62", simbòlic precedent d'unitat socialista. Tant el FOC com l'MSC patirien caigudes diverses, algunes d'especialment importants, amb l'empresonament d'alguns dels seus principals dirigents (Reventós, Urenda, Obiols, Molas...), cosa que, en alguns moments, posaria en greu risc la seva continuïtat.

De Convergència Socialista de Catalunya (CSC) al PSC de cognom "Congrés"

El 1974, efectius d'una nova generació plantejaven la necessitat i la voluntat d'avançar cap a la creació d'un gran partit socialista català: eren els Grups Autònoms d'Estudiants (Artur Isern, Daniel Font, Antoni Puigverd...) i un sector del PSAN. De seguida, es trobaran amb Raimon Obiols, del MSC, amb qui imaginaran i empeniran el procés de Convergència Socialista de Catalunya (CSC), del qual Obiols serà el dirigent efectiu. Aquesta jove generació i el seu voluntarisme serà un potent catalitzador, tant per als sectors independents que s'incorporaran al procés com per a la superació de les prevencions mútues entre les diverses tradicions de la generació anterior. La crida "Per la unitat dels socialistes de Catalunya" era el senyal d'arrencada. De seguida s'incorporava un sector del Grup dels No-Aliniats de l'Assemblea de

Amb el clamorós "Míting de la Llibertat", al Palau Blaugrana, s'obria el procés congressual i l'alternativa socialista quallava

Catalunya (Salvador Corominas, Jesús Salvador...). I, immediatament, un important i decisiu contingent del vell FOC, aglutinat al voltant d'Isidre Molas i de Josep-Ignasi Urenda (Pasqual Maragall, Narcís Serra, etc). Poc després, amb Eduardo Martín Tobal, s'incorporarien efectius sindicals procedents de l'extingida ORT (MAS: Juan Alamillo, Xavier Guitart...; i FOSA: Juanjo Ferreiro, Dolors Torrent...), etc. Cal dir, però, que el fulgurant creixement de CSC es produiria sobretot a través de les estructures de base local i sectorial, esteses per tot el país, com qui diu per generació espontània. CSC tenia una forta vocació "autogestionària", que prioritzava la societat davant dels poders i que l'impregnava de cultura antiautoritària. Feia seva, així, la tradició societària, municipalista i federativa dels llibertaris i dels federalistes. CSC culminarà en el Congrés Constituent de 1976, del qual sorgirà el PSC de cognom "Congrés". A més de CSC, hi confluirà el Grup d'Independents pel Socialisme (GIS), al voltant d'Alexandre Cirici Pellicer, responsable de la crida pública cap al Congrés Constituent. S'hi incorporaran també col·lectius diversos: efectius d'ERC al voltant de Josep Andreu i Abelló, una fracció del vell POUM al voltant d'Enric Adroher "Gironella", paradoxalment al costat d'un grup de vells "comoreristes", etc. Amb el clamorós "Míting de la Llibertat", al Palau Blaugrana, s'obria el procés congressual i l'alternativa socialista quallava amb força a l'imaginari col·lectiu.

Del "Pacte d'Abril" al Congrés de la Unitat Socialista

L'acceleració de la transició a la democràcia obligaria a precipitar els ritmes del procés cap a la unitat socialista per tal d'evitar la cristallització de dues candidatures socialistes a Catalunya.

La FSC existia a Catalunya des de la fundació del PSOE i de la UGT, tots dos d'abast espanyol, l'any 1888. Després de la guerra, la FSC tornaria a fer-se present al voltant dels anys cinquanta i es reorganitzaria sobretot a partir de 1966, juntament amb la UGT. Entre els seus principals dirigents d'aquest període, cal destacar Juan García "El Paleta", Joaquim Jou, Josep Ma Triginer, Carlos Cigarrán, Francesc Ramos, etc.

Una voluntat compartida d'unitat produïa, la primavera de 1977, al "Pacte d'abril" entre el PSC-Congrés i la FSC, que incloïa la formació de la candidatura conjunta "Socialistes de Catalunya", sota el lema "Per una Catalunya lliure, pròspera i sense classes". El 15 de juny de 1977, la victòria del socialisme català sancionava de manera inequívoca els dos objectius en què es basava el "Pacte d'abril": la unitat del socialisme català i el retorn de la Generalitat exiliada. El "Congrés de la Unitat Socialista" de 1978 queia així pel seu propi pes.

L'acord amb el PSC-Reagrupament, dirigit per Josep Verde Aldea, no es faria esperar. A més de Verde Aldea, hi tindrien un paper important Joan Comas, Raimon Martínez Fraile, etc. Recentment incorporats als seus rengles, arribaven també efectius del vell Front Nacional de Catalunya (FNC), al voltant de Joan Cornudella.

El Partit dels Socialistes de Catalunya esdevenia realitat el juliol de 1978. Tres noms encarnaven aquest darrer pas de la unitat socialista: Joan Reventós, que esdevenia Primer Secretari del nou partit, Josep Mª Triginer i Josep Verde Aldea.

Per la unitat civil del poble de Catalunya

La unitat socialista, capaç de reunir en un sol espai electoral i en una mateixa organització catalana, totes les expressions del socialisme català, incloses les que s'identificaven amb l'univers simbòlic del PSOE, referència política familiar de bona part de la població arribada d'altres pobles d'Espanya durant la dictadura, era una necessitat òbvia. Per a l'enfortiment del socialisme català en la defensa dels interessos dels treballadors; i, molt especialment, per a la creació de les condicions de la unitat civil del poble de Catalunya.

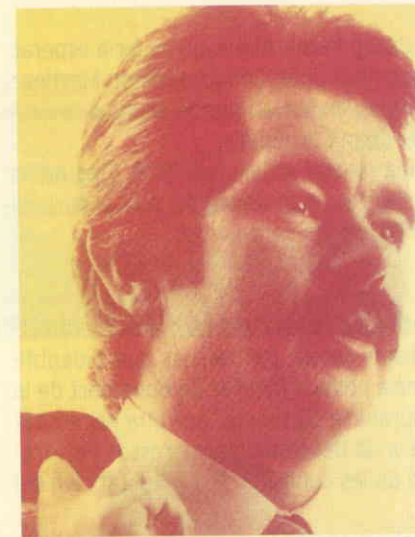
Aquesta unificació del socialisme català comportava necessàriament l'assumpció d'algun grau de corresponsabilitat, d'articulació, amb el socialisme espanyol. Cosa, aquesta, que podia agradar més o menys, que podia tenir més o menys inconvenients, però que també tenia importants avantatges, tant en la defensa dels interessos de la majoria social com en la defensa dels interessos de Catalunya.

La relació entre el PSC i el PSOE

En aquest sentit, vam tenir un molt bon començament. El PSOE donaria un suport incondicional a l'exigència de retorn de la Generalitat exiliada i el PSC tindria una influència important perquè la Constitució espanyola restés oberta al desenvolupament federal que ara reclamem. Anys a venir, en funció de les circumstàncies i de la major o menor força del PSC en cada moment, aquesta relació suposaria també

El Partit dels Socialistes de Catalunya esdevenia realitat el juliol de 1978 amb el congrés que culminava el procés d'unitat

inconvenients greus (la manca d'atenció a la posició del PSC envers la LOAPA, que coincidiria després, fil per randa, amb la sentència del Tribunal Constitucional...). En qualsevol cas, la clau de la qüestió no està en cap dependència jurídica, en cap hipoteca legal, en cap supeditació orgànica del PSC respecte del PSOE, sinó en la correlació de forces, en la major o menor capacitat d'incidència del PSC en cada moment. En la present etapa del socialisme espanyol i en vigílies de l'alternança en el Govern de la Generalitat, el PSC gaudeix d'una capacitat d'iniciativa i d'influència extraordinàries. I, cal dir-ho, compta amb una sintonia de Rodríguez Zapatero envers les propostes de Maragall que és la millor garantia per a aquestes, tant en el marc espanyol com en el marc europeu.

El PSC i el retorn de la Generalitat

El projecte de Suárez era la instauració d'un "Régimen Especial para Cataluña", per a la qual comptava amb una possible aliança postelectoral amb Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). Les actuacions unilaterals que Jordi Pujol assajava apuntaven també en la mateixa direcció. Se n'ha parlat massa poc d'això: s'hi ha llançat al damunt tota la sorra que ha estat possible.

Els Socialistes de Catalunya, per contra, estretament vinculats al President Tarradellas (dos socialistes constituïen el seu entorn més immediat: Romà Planas i Francesc Vila-Abadal), feien del retorn de la Generalitat un compromís electoral irreductible. La victòria socialista del 15 de juny de 1977, amb la victòria al Senat de l'Entesa dels Catalans (PSC, PSUC, ERC), acabaria definitivament amb les incerteses. Joan Reventós no s'ho va pensar dues vegades: va viatjar a Madrid, on va reclamar al rei i al president del govern el retorn de la Generalitat exiliada, i va fer obrir el vell Parlament, clausurat des de 1939, on va forçar la convocatòria de l'Assemblea de Parlamentaris catalans.

Malgrat el suport del PSOE i del PCE, la majoria obtinguda per la Unió de Centro Democrático (UCD) a Espanya obligaria a una complexa i llarga negociació, que escamotejaria als socialistes el protagonisme que els pertocava, però que comportaria també un fet realment històric: el definitiu retorn de la Generalitat de Catalunya. Formarien part del govern d'unitat presidit per Tarradellas els següents socialistes: Joan Reventós, Josep Mª Triginer, Narcís Serra (substituint després per Lluís Armet) i Joan Codina.

La frustració i la represa de 1980

Vindrien, després, les primeres eleccions estatutàries del 1980, amb la imprevista i decebedora derrota del PSC. Va ser, en bona part, una derrota "contra els elements": contra el "perill roig" que anunciava una alarmant campanya de la patronal, contra la fàcil i enganxosa cantarella que CiU acabava d'estrenar proclamant "el sucursalisme del PSC" (i que tants rèdits li havia de reportar en el futur), contra la vaga del transport... Però també contra les torpituds pròpies d'un partit acabat de crear i encara molt tendre.

Aquesta derrota donaria lloc a un 2on Congrés traumàtic, en el qual una majoria reclamava una renovació que passava per deixar de banda el mecànic consens a tres bandes heretat del Congrés de la Unitat Socialista. En sorgiria una direcció de signe renovador, articulada al voltant de Raimon Obiols, amb Josep Mª Sala als teclats, que acabaria aconseguint la renovació, la integració i la sedimentació del jove partit.

Partit de govern dels municipis catalans

La derrota del 1980, tanmateix, venia atenuada per la recent victòria a les eleccions municipals de 1979, que s'aniria repetint i fins i tot incrementant a les successives convocatòries municipals fins avui. Des del govern local, durant tots aquests anys, el PSC ha desenvolupat una tasca cabdal i perllongada de regeneració i modernització del país. S'ha multiplicat l'espai públic, verd o empedrat, els equipaments ciutadans de tota mena, els serveis públics per a totes les edats i dèries. El carrer ha esdevingut nostre nostre. I s'ha omplert de cultura, i de cultures...

La gran transformació de Barcelona de l'any 1992 esdevenia emblemàtica. Barcelona i d'altres ciutats catalanes esdevenien una guia, un model de referència obligat a Europa i al món. Els noms que s'associen a aquesta gran empresa col·lectiva són interminables: Narcís Serra, Pasqual Maragall, Joan Clos, Joaquim Nadal, Antoni Siurana, Josep Mª Recasens, Manuel Royes, Celestino Corbacho, Maite Arqué, José Montilla, Manuela de Madre...

El 1982, un any després del cop del 23-F, les urnes responien amb la victòria socialista a Espanya

En el govern de les Espanyes

El 1982, un any després del cop del 23-F, les urnes responien amb la victòria socialista a Espanya. Era una oportunitat històrica, un repte extraordinari. El tabú s'havia trencat: els "rojos" accedien al govern, cosa que per si mateixa comportava un pas clau en la consolidació democràtica, així com l'inici d'un procés de tranquil·la però decisiva transformació. Una autèntica generació de catalans desfilaria cap a Madrid per assumir tota mena de responsabilitats en el govern i el sotagovern de Felipe González. Tindrien un paper decisiu en algunes de les principals fites guanyades pel govern socialista: la delicada i definitiva democratització de l'Exèrcit; la incorporació d'Espanya a la Unió Europea; la plena universalització de la sanitat pública; l'establiment d'una fiscalitat rigorosa, basada en criteris de progressivitat; la proliferació d'obres públiques de gran repercussió estratègica, etc. Els noms també aquí són interminables: Ernest Lluch, Josep Borrell, Joan Majó, Jordi Solé-Tura, Josep Mª Bas, Xavier Menéndez, Antoni Llardén, Antoni Zabalza, Mercè Sala, etc. Encapçalats per Narcís Serra, Ministre de Defensa i després Vicepresident del govern, el català que ha jugat un paper més decisiu en el govern d'Espanya des de Joan Prim.

Partit d'oposició i de projecte, a Catalunya

Entretant, a Catalunya, el PSC, encapçalat per Raimon Obiols, feia política d'oposició, però no tan sols: també feia una política de projecte i d'entesa. Com no podia ser d'altra manera: no en va el PSC havia esdevingut partit de govern tant als municipis com al govern de l'Estat. Proposava uns "Acords Nacionals" (1984) sobre els temes que revestien una importància estratègica per al nostre país (organització territorial, diàleg Catalunya-Espanya, etc), que no obtindrien resposta, d'un govern cada dia més unilateral i exclusivista. Va ser una etapa especialment dura i incomprensible, amb intents constants d'estigmatització del socialisme català. Unes poques excepcions confirmaven la regla, entre les quals cal remarcar el consens al voltant de la Llei de la Llengua de 1983, en el qual els socialistes introduïrem l'imperatiu de la unitat escolar; i, per la seva especial significació i repercussió, l'assaig de "Pacte Cultural" de l'any 1985, sabotejat finalment des del propi Govern. El 1987, en el seu 5è Congrés, el PSC aprovava i feia pública la seva "Proposta Federalista", que obtindria un considerable ressò.

La candidatura del PSC a la Presidència de la Generalitat, exercida primer per Joan Reventós, després per Raimon Obiols i, finalment, per Joaquim Nadal, es ressentiria sempre, no tan sols de la duresa de CiU durant els "anys de plom" i del valor afegit que atorgava a aquesta el fet d'encarnar el Govern de la Generalitat, sinó també del "contravalor afegit" que comportaven, per al PSC, les contradiccions inherents al dia a dia de la seva participació en el govern de l'Estat; així com l'espai fora de pla, entre bambolines, en què havien de materialitzar-se les seves intervencions reeixides -algunes extraordinàriament importants- en favor dels interessos de Catalunya.

Maragall, un nou horitzó per a Catalunya

Avui, la situació és molt diferent, tant al govern espanyol com al govern català. En el primer, hi ha una dreta agressiva i espanyolista que, a estones, resulta esperpèntica. I, en el segon, una CiU desgastada pels anys i pels errors acumulats, depenent de la dreta espanyola en el Parlament de Catalunya, en ple procés de substitució a la baixa en el seu lideratge. Ja el 1999, per primer cop a les eleccions autonòmiques, el PSC, acompanyat de Ciutadans pel Canvi, amb Pasqual Maragall al capdavant, guanyava les eleccions en nombre de vots, si bé CiU el superava encara en escons parlamentaris. Malgrat això, era inqüestionable que s'havia passat l'equador.

Amb anterioritat, en el si del PSC, Obiols havia obert el procés de relleu en la candidatura a la Presidència de la Generalitat. Un procés que acabaria comportant també el relleu en la direcció del partit. Raimon Obiols seria substituït per Narcís Serra en la Primera Secretaria del PSC. I aquest, posteriorment, seria substituït per José Montilla, dirigent de la federació socialista del Baix Llobregat i alcalde de Cornellà, exponent destacat doncs de la governació municipal, terreny en el qual el PSC tant ha excel·lit des de 1979. Simultàniament, Pasqual Maragall, nou candidat a la Presidència de la Generalitat amb el suport de tothom, ocupava també la Presidència del PSC. A l'espera de les eleccions de 2003 al Parlament de Catalunya, les propostes de Pasqual Maragall guanyen terreny per moments en l'imaginari dels catalans. Hi ha la necessitat peremptòria i generalitzada d'obrir portes i finestres, de renovar l'aire resclosit, d'eixamplar horitzons, de reactivar totes les energies del país, de posar en peu una nova ambició per Catalunya. ■

París, Barcelona, i Caldes d'Estrac

Joan Rangel

Amb una exposició inaugural de l'artista Perejaume s'obrirà al públic el proper 25 d'abril la Fundació Palau a Caldes d'Estrac, que comptarà amb un dels fons artístics més importants al món sobre l'obra de Picasso. Així, Caldetes se situarà amb dret propi dins el mapa mundial de l'obra picassiana després de ciutats com París i Barcelona. La Fundació guardarà el fons pictòric de Josep Palau i Fabre, un dels màxims experts en l'obra del pintor malagueny. Per a l'alcalde de Caldes d'Estrac, Joan Rangel, la Fundació Palau situarà aquesta petita població del Maresme dins el mapa mundial de la cultura.

Figueres participarà al Fòrum de les Cultures

Joan Armangué

L'alcalde socialista de Figueres, Joan Armangué, vol repetir l'any 2004 la trobada per la pau celebrada aquest any al castell de Sant Ferran de la població. Armangué vol que la trobada es vinculi amb el Fòrum de les Cultures que tindrà lloc a Barcelona. Joan Armangué, que ha qualificat «d'històrica» la primera edició de la trobada per la pau, espera que el 2004 sigui un any clau en la història de la ciutat empordanesa, en el que es definirà la xarxa d'infraestructures viàries i ferroviàries, i se celebrarà el centenari del naixement de Salvador Dalí.

Lleida vol ser la capital agroalimentària d'Espanya

Antoni Siurana

Antoni Siurana vol que Lleida sigui la capital agroalimentària d'Espanya, i un centre de referència a escala europea. Un rept que es pot aconseguir quan es posi en marxa de forma definitiva i sense els nyaps actuals la línia de tren d'altra velocitat. Segons l'alcalde de Lleida, l'AVE, quan arribi definitivament, comportarà un gran impacte econòmic per a la ciutat, que serà el punt de partida per transformar-la urbanísticament i per dotar-la d'equipaments i serveis moderns, que la situïn entre les urbs amb més qualitat de vida de Catalunya i Espanya. Per promoure la ciutat, l'ajuntament de Lleida va presentar a Madrid un vídeo promocional, emmarcat dins de la campanya municipal "Smuack! Mmm! Ohhh!", on s'ofereixen imatges del nou polígon industrial, el centre integral de mercaderies, el Mercat Central de Fruites i Verdures, el nou campus de la UDL, el futur pavelló de la Fira, el centre de convencions, i la reserva de sòl per a la creació d'un parc tecnològic agroalimentari. Siurana considera que Lleida serà a partir d'ara una ciutat de referència, no solament en el terreny econòmic sinó també en el cultural, amb l'objectiu de ser "un centre cultural alternatiu a Saragossa i Barcelona". Amb l'arribada de l'alta velocitat, quan arribi, Lleida serà també durant els propers anys la única ciu-

tat de Catalunya que comptarà amb una estació de l'AVE, amb la qual cosa li tocarà fer de "conillet d'indies" per les altres ciutats catalanes que encara l'esperen. Davant d'aquesta situació, la Paeria i els ajuntaments socialistes de Girona i Figueres, conjuntament amb la ciutat francesa de Perpinyà han presentat davant la Unió Europea un projecte dins del programa Interreg per, a partir del treball en xarxa, crear un observatori dels impactes socioeconòmics de l'alta velocitat, així com una base de dades per tal de prevenir amb antelació els problemes urbans que puguin sorgir.

Cal recordar que el passat 24 de febrer va tenir lloc la primera preestrena de la línia de l'AVE Madrid-Lleida, amb uns improvisats 4 viatges inaugurals, que van suposar un fiasco total pels responsables del Ministerio de Fomento, amb el ministre Cascos al capdavant, i de la companyia ferroviària RENFE. En aquest sentit, tant el grup socialista al Parlament, com els alcaldes de Lleida i Barcelona han expressat la seva preocupació pels problemes tècnics i de seguretat que s'han anat descobrint, i han demanat que siguin solucionats ràpidament per tal que es puguin complir els terminis per la seva posada en marxa, i la seva arribada a Barcelona. ■

Jordi Navarro

Los alcaldes socialistas metropolitanos quieren más viviendas

Alcaldesses i alcaldes socialistes de l'àrea metropolitana

Los alcaldes de los municipios del Área Metropolitana de Barcelona quieren cuadruplicar en los próximos seis años el número de pisos construidos para favorecer el acceso a la vivienda de las personas jóvenes y con rentas más bajas. La propuesta ha sido presentada por los alcaldes de Barcelona, L'Hospitalet de Llobregat y Gavà, Joan Clos, Celestino Corbacho y Didaç Pestaña, respectivamente. Así, entre el 2003 y el 2008 se podrían construir en los municipios del Área Metropolitana de Barcelona entre 175.508 a 247.246 viviendas, de las cuales entre un 25 y un 35% se destinarían a vivienda protegida. Asimismo, entre el 35 y el 45% se reservaría al mercado de

alquiler. De este número de viviendas, entre 65.000 y 100.000 se construirían en la ciudad de Barcelona, que además, pretende modificar las ordenanzas de rehabilitación para permitir pisos más pequeños, y aumentar en un 5% la edificabilidad en determinadas zonas industriales. Para que todo esto se lleve a cabo, es necesario modificar algunas normativas estatales y autonómicas, y crear un fondo de inversiones, así como incentivar fiscalmente la disponibilidad de pisos de alquiler. En el acto de presentación del plan, el alcalde de Barcelona, Joan Clos, remarcó que buena parte de las medidas que se requieren para conseguir los objetivos fijados por los alcaldes socialis-

tas no dependen de los propios alcaldes, sino de los gobiernos español y catalán. Por su parte, el alcalde de L'Hospitalet de Llobregat y secretario de Política Municipal del PSC, Celestino Corbacho, denunció el fracaso de las políticas de CIU y PP en el ámbito de la vivienda.

En este sentido, las iniciativas que impulsan los alcaldes metropolitanos del PSC pretenden dar una respuesta a la falta, por parte del actual gobierno de la Generalitat, de una política decidida en favor de la promoción de viviendas protegidas. De hecho, y por lo que respecta a la provincia de Barcelona, las cifras demuestran que sólo el 10% de las viviendas construidas son de protección oficial. En contrapartida, los precios de los pisos en el mercado libre experimentan cada año fuertes aumentos, que obligan a las familias a realizar un gran esfuerzo económico. En la ciudad de Barcelona, por ejemplo, el esfuerzo que tiene que hacer una pareja joven se sitúa en el 51'7% de su total de ingresos, mientras que en el área metropolitana es del 44'4% y en el resto de la provincia de Barcelona del 36'9%. ■

Jordi Navarro

El socialista Jordi Sánchez recupera l'alcaldia de Calafell

Jordi Sánchez

Jordi Sánchez, que va guanyar amb claredat les eleccions municipals del 1999 a Calafell, aconseguint 8 dels 17 regidors, ha recuperat l'alcaldia que va perdre fa quinze mesos a causa d'una moció de censura. Després del ple que el va tornar a confirmar com l'alcalde de Calafell, Jordi Sánchez va manifestar que tenia més il·lusió ara que quan va ser escollit per primera vegada. Entre les prioritats del nou equip de govern, a tres mesos de les eleccions municipals, està la remodelació i ampliació del port de Segur, la

construcció d'un pont que evitarà que els veïns de Mas Romeu quedin aïllats en dies de pluja, i la creació de guarderies en els diferents nuclis de la població. Cal recordar que a Calafell es donava des del passat mes d'octubre un fet com a mínim singular, ja que el regidor trànsfuga de la llista socialista que havia propiciat la moció de censura, a través de la qual s'havia convertit en alcalde, Josep Parera, governava en solitari enfront d'una oposició de setze regidors integrada pel PSC, ERC, CIU i PP. ■

El PSC presenta el seu compromís per a les persones amb discapacitat

Garantir l'educació de les persones amb discapacitat o assignar a les famílies amb fills discapacitats menors una paga de 100 euros mensuals són dos de les principals mesures del vuitè dels disset compromisos per a governar al costat de la gent, que Pasqual Maragall va presentar el dimecres 29 de gener en un acte públic en el Centre Cultural Can Fabra de Barcelona.

Un moment de l'acte

Cal que Catalunya "es posi al dia" en matèria de política social, després de més vint anys de governs de CiU que han fet poquíssim perquè Catalunya sigui un país avançat en aquest aspecte, va dir a l'acte Pasqual Maragall. Els socialistes ens comprometem a invertir

més de 30 milions d'euros per fer possible aquest pas endavant i aconseguir donar "seguretat a tots els ciutadans", fet que hauria de ser normal en un país com el nostre. Aquesta inversió es concreta en deu mesures principals, la majoria de les quals seran realitzades la pri-

Les deu principals mesures

1. Crear una finestra única per a la informació i per a l'adjudicació de prestacions i recursos a través d'un pla d'atenció integral individualitzat.
2. S'assignarà a les famílies, amb caràcter progressiu, amb fills de zero a divuit anys una prestació econòmica mensual de 100 euros.
3. Es reservaran places d'escola bressol pels nens amb discapacitat.
4. Garantirem els serveis d'ajuda a domicili a totes les persones amb discapacitat que ho requereixin.
5. Garantirem l'adaptació i reserva de places a totes les etapes formatives per a les persones amb discapacitat.
6. S'elaborarà un pla a quatre anys per a complir, de manera efectiva, el requisit del 2% de treballadors amb discapacitat a l'Administració de la Generalitat.
7. Garantirem que el 4% dels habitatges de promoció pública, de compra o lloguer s'adaptin o es reservin per a persones amb discapacitat.
8. Impulsarem un gran acord polític i social per a revisar la LLLSMI i garantir des de l'Estat el finançament de les prestacions i serveis universals per la dependència.
9. Impulsarem un acord per una normativa catalana per la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat i per la seva qualitat de vida.
10. Posarem en marxa un pla per la prevenció de la discapacitat a Catalunya.

Pasqual Maragall

Els socialistes volem destinar 30 milions d'euros a millorar l'atenció al col·lectiu de discapacitats

mera legislatura de govern de Pasqual Maragall. Així, en l'àmbit educatiu, es reservaran un mínim de 760 places d'escola bressol anuals per a infants discapacitats i es garantirà també l'accés d'aquest col·lectiu a la resta d'oferta formativa, des de la primària fins a la universitat incloent l'ESO, el batxillerat, la formació ocupacional o la formació cointinuada. A més, com va explicar Marina Geli, "cal adaptar també els estudis perquè les persones discapacitades puguin preparar-se per a una societat cada cop més competitiva". En matèria d'ajuts directes, el pla contempla assignar, amb caràcter progressiu, a les famílies amb fills discapacitats de zero a divuit anys una prestació econòmica mensual de 100 euros, el doble de la dotació prevista per a les famílies amb fills sense discapacitat. Els socialistes donarem 1.200 euros anuals mentre que el govern de CiU, en l'actualitat, destina 500 i només pels fills fins a tres anys, o fins a sis si la família té més fills. Suprimir les barreres arquitectòniques, personalitzar l'atenció a cada usuari o garantir que seran els ajuntaments els principals agents implementadors d'aquests plans són altres objectius importants del compromís socialista per a la qualitat de vida de les persones discapacitades. ■

Parlament de Catalunya

Miquel Iceta

Joaquim Nadal

Millora de la seguretat pública a Catalunya

Pasqual Maragall va presentar a Tarragona la proposta socialista sobre el desplegament de la policia a Catalunya. Promoure dues promocions l'any de Mossos d'Esquadra per accelerar la presència del cos al territori, millorar la formació dels agents i la coordinació amb les policies locals són algunes de les mesures que recull la iniciativa.

La Generalitat manipula els seus sondejos

El portaveu del PSC, Miquel Iceta, va afirmar davant les informacions fetes públiques que demostren que el Govern de la Generalitat va difondre un sondeig oficial amb dades falses que "ens trobem davant d'un escàndol polític de gran magnitud" i que "les informacions publicades confirmen allò que els socialistes veníem denunciant fa temps: es produeix una manipulació sistemàtica de les enquestes d'opinió encarregades pel govern de la Generalitat a l'empresa Line Staff, pagades amb diners de tots els catalans". El PSC, davant l'allau d'evidències que demostren aquestes manipulacions, ha reclamat el cessament dels responsables directes d'aquestes campanyes d'intoxicació així com la creació d'una comissió d'investigació.

Proposta de Llei electoral catalana

El portaveu del PSC, Miquel Iceta, va presentar al registre del Parlament la proposició de Llei Electoral de Catalunya. Miquel Iceta considera que CiU ha d'explicar perquè no vol un sistema proporcional, perquè no vol que les 41 comarques elegeixin els seus representants, quan va ser el mateix Artur Mas qui ho va proposar o perquè en 23 anys CiU no ha fet la llei. El portaveu del PSC destaca que "mentre el govern es dedica a parlar, els socialistes ens dediquen a fer". Catalunya és la única Comunitat Autònoma d'Espanya que no té llei electoral pròpia i el govern de CiU no ha pres cap iniciativa per complir les previsions que es contemplen a l'Estatut. Miquel Iceta s'ha mostrat satisfet perquè aquesta llei "enriqueix la democràcia, amplia la capacitat dels ciutadans per triar els seus representants, i a més en el cas del PSC els seus candidats per cada comarca hauran de ser triats a través del sistema de primàries".

Els joves socialistes impulsen les Meses d'Emancipació Juvenil

La JSC ha iniciat una campanya per donar a conèixer les seves propostes per millorar les condicions de formació, treball i accés a la vivenda dels joves catalans. Aquest conjunt de propostes s'inclouran en el programa electoral de Pasqual Maragall per a les properes eleccions autonòmiques. El Primer Secretari de la JSC, Juan Manuel Jaime, assenyala que "les propostes que es defensaran en aquesta campanya han estat elaborades després de més de dos anys i mig de treball, a través de conferències sectorials en les quals han buscat la col·laboració del conjunt de la població".

Les Meses d'Emancipació Juvenil (MEJ) representen la proposta de la JSC de polítiques integrals de joventut que donin resposta a la demanda d'emancipació del jovent. Els joves socialistes són conscients de la quantitat de problemes que comporta el retard de l'edat d'emancipació. També són conscients dels problemes que repercuteixen sobre el jovent i que l'impedeixen emancipar-se: la precarietat laboral i la formació no adequada a la demanda del mercat, l'especulació i la carència de sòl que provoquen l'encariment de l'habitatge, entre d'altres qüestions.

Per a donar solucions han definit les MEJ, on donen respostes als diversos problemes que genera la falta de polítiques encarades a les necessitats del jovent de Catalunya. A les MEJ defineixen aquestes solucions polítiques amb contingut i ideologia per assolir el que ha de ser l'objectiu de tota organització d'esquerres: una joventut emancipada, madura i amb capacitat de definir-se a sí mateixa. I tot això dins d'un projecte que també aposta per la sostenibilitat i per l'autonomia de persones amb necessitats especials.

Els tres eixos fonamentals de les MEJ són la formació, el treball i l'habitatge. La formació, i sobretot, la formació continuada és imprescindible per accedir i mantenir-se en un lloc de treball. S'han de reorientar els estudis universitaris per tal de que hi hagi una retroalimentació entre el mercat i els seus continguts. L'objectiu ha de ser un treball digne, estable, i que permeti la construcció personal i amb possibilitat de temps d'oci.

Altres propostes importants referents al tema de formació són la construcció d'escoles bressol públiques com a un servei educatiu i de família; la defensa de l'ensenyament públic i de qualitat, com a motor cohesionador, coeducador i socialitzador, a més d'escoles públiques per a persones amb necessitats especials; l'increment de les Escoles Oficials d'Idiomes; l'eliminació dels concerts allà on la demanda formativa ja es pugui cobrir amb l'ensenyament públic; la consolidació del sector no universitari d'ensenyament superior com és la formació professional, de grau mig i superior; la consolidació de la universitat pública i impulsar la formació continuada; o, augmentar la quantitat i qualitat de les beques.

Per la banda del treball, la JSC proposa un major control de les contractacions fetes per les empreses de treball temporal (ETT); crear un Observatori Català de la Joventut; fer que l'Administració local sigui intermediadora entre l'empresa privada i la gent jove del seu municipi, oferint a l'empresa joves amb formació adequada a la seva demanda a canvi de què l'empresa contracti a aquest jovent amb contractes estables. I tot això apostant per a les 35 hores laborals com a mitjà per a repartir el treball i augmentar el temps d'oci personal.

La tercera gran prioritats és aconseguir habitatge a preu assequible i que permeti la formació d'una família, entesa en el sentit més ampli de la paraula.

En aquest terreny, cal un canvi de mentalitat, apostant més pel lloguer (amb promoció del lloguer i no de la hipoteca com fins ara); amb un major control de l'increment dels preus i contra l'especulació, i amb un increment d'impostos al segon habitatge i, sobretot, a l'allotjament buit. Com a propostes de MEJ, la JSC vol que els municipis incrementin la promoció d'habitat-

Els tres eixos fonamentals de les Meses d'Emancipació Juvenil són la formació, el treball i l'habitatge

ges per a joves a baix preu, fomentant el lloguer. Al centre físic de les MEJ també es posarà en contacte a l'oferta (gent propietària) i la demanda d'habitatges (jovent). També es farà d'intermediació amb les entitats financeres per a que el jovent tingui crèdits tous. ■

Les candidates del PSC celebren a Rubí el Dia Internacional de la Dona Treballadora

El PSC va celebrar enguany el Dia Internacional de la Dona amb un gran acte públic en clau local. El dissabte 8 de març el Teatre La Sala de Rubí va aplegar a les 80 candidates socialistes a alcaldesses que amb Pasqual Maragall i la Secretària de la Dona del PSC, Lourdes Muñoz, van reivindicar uns governs municipals en clau més femenina.

Amb motiu de la celebració del Dia Internacional de la Dona els i les socialistes vam deixar clar que continuem assumint com a principi fonamental la inclusió de la visió de les dones en les polítiques locals. És imprescindible el compromís dels governs locals en la millora de les condicions de vida de les ciutadanes i en la inclusió de la visió de les dones en les polítiques locals. Així ho van manifestar les prop de quaranta alcaldesses i candidates que van pujar a l'escenari i van fer propostes molt concretes en aquest sentit, entre elles la candidata socialista a l'alcaldia de Rubí, Carme Garcia, amfitriona de la trobada.

Una imatge de l'acte

Queda molt camí, però des del poder local podem aconseguir una societat amb dones més emancipades i lliures

Una de les qüestions que més preocupa a les dones i a la societat en general és el de la violència de gènere. Pasqual Maragall va denunciar els pocs recursos que l'actual govern esmerça per combatre aquest greu problema i es va comprometre a que hi hagi quan ell governi, una major col·laboració entre els ajuntaments i la Generalitat per acabar amb aquesta violència. Lourdes Muñoz, Secretària de la Dona del PSC, va subratllar el fet que "set ajuntaments gasten més que la Generalitat en l'acollida de les dones maltractades.

Queda molt camí per recórrer, però

des del poder local podem aconseguir una societat amb dones més emancipades i lliures. Les alcaldesses i regidores socialistes faran del 25 de maig un altre dia de la dona. Tal com diu el manifest del PSC "cal un nou contracte social entre homes i dones, que ens permeti

compartir el treball, les responsabilitats familiars, la vida personal i el poder". Un pacte que ha de tenir com a horitzó "una societat lliure de discriminacions, amb dones més emancipades i lliures, en la que les dones i els homes puguin conèixer i compartir". ■

QUATRE LÍNIES ESTRATÈGIQUES

- Aconseguir municipis lliures de violència contra les dones.
- Promoure l'augment de la participació i promoció de les dones.
- Impulsar la conciliació de la vida personal i laboral dels homes i les dones.
- Impulsar la igualtat d'oportunitats al mercat de treball per a les dones treballadores i emprenedores.

La web del PSC es una de las páginas más visitadas

La página del PSC es la web política en catalán más visitada según las estadísticas de Alexa.com, la única compañía independiente que elabora un ranking fiable de las mejores páginas web del mundo. En la actualidad, por el lugar que ocupa en el citado ranking, la web psc.es es cuatro veces más visitado que la de Convergència. Por su parte, la web aramaragall.com es mucho más visitada que la de Artur Mas, ya que éste ni tan sólo aparece en el ranking. ■

Maragall recibe a representantes de gays y lesbianas

Una foto de la trobada

Pasqual Maragall es va reunir recentment amb un grup de persones compromeses amb els drets dels gais i les lesbianes i de les famílies que formen. El president del PSC es va comprometre a incloure en el nou Estatut de Catalunya el dret a la no discriminació per motius d'orientació sexual. El coordinador de la comissió per la llibertat sexual del PSC, Ricardo Castro, va dir que "la reunió ha servit per fer una anàlisi de la situació a Catalunya dels gais i les lesbianes. Pasqual Maragall ha tingut l'oportunitat de conèixer de primera mà la realitat d'aquest col·lectiu". ■

Manuela de Madre recibe el premio "Catalana de l'Any"

Manuela de Madre

Los lectores de El Periódico de Catalunya eligieron a la diputada i ex-alcaldesa de Santa Coloma de Gramanet Manuela de Madre como Catalana de l'Any 2002. Tras pasar la primera fase de selección, de Madre llegó a la segunda con cuatro finalistas más: Miquel Martí i Pol, Estopa, Julia Otero y Carles Puyol. Finalmente los votos de los lectores decidieron

conceder el galardón a la dirigente del PSC por su coraje al afrontar la enfermedad crónica que padece, la fibromialgia, y que la obligó a bajar su ritmo de actividad y a dejar la alcaldía colomense. El premio le fue entregado por el president de la Generalitat en una gala que tuvo lugar el lunes 27 de enero en el Palau de la Música. ■

El PSC celebra el seu 25è aniversari i edita un CD-ROM

Portada del CD-Rom

El Partit dels Socialistes de Catalunya ha editat un CD-ROM que recull la història del partit des de l'any 1978 fins el 2003 amb motiu de la celebració del seu 25è aniversari. El secretari d'Organització i Finances del PSC, Joan Rangel, va presentar en roda de premsa aquesta iniciativa i va explicar que "presenta de forma

interactiva imatges i so de la història dels 25 anys del partit que també són 25 anys de la història de Catalunya i d'Espanya".

Joan Rangel va afirmar que el CD-ROM "és una finestra oberta al nostre passat" i que les seves característiques permeten que hi hagi una connexió amb el present més immediat perquè "és una combinació entre totes les imatges i el so que representen els 25 anys de la història del partit" però també és "una connexió directa amb la web del PSC i amb tota la oferta que es fa d'informació de forma directa". El dirigent del PSC va explicar que s'han editat 80.000 exemplars amb l'objectiu que "totes les persones vinculades a l'organització el puguin tenir" i ha anunciat que "en els propers dies es farà una tramesa als militants i simpatitzants". ■

"Itaca, espai de debat" reneix per a donar respostes des de l'esquerra

Participants en el curs de formació

Itaca, Espai de Debat va néixer fa uns anys com a col·lectiu fruit de la voluntat d'un seguit d'homes i dones de fer les seves contribucions al debat de la renovació en el si de l'esquerra. Avui, un nou grup de persones vol reprendre aquest debat i ha fet renèixer Itaca "amb el triple objectiu d'esdevenir punt de trobada de la generació que ha crescut i s'ha format en democràcia, convertir-se en un àmbit de formació i discussió i, alhora, ser la caixa de ressonància de les propostes que hi puguin sorgir", segons es diu al nou manifest, que també deixa molt clar que "el col·lectiu Itaca, no ho serà, com no ho va ser en els seus orígens, ni un grup de pressió, ni té la voluntat d'articular-se com a corrent organitzat dins cap Partit". Des del punt de vista ideològic, Itaca parteix d'un anàlisi i d'uns

Grup impulsor del col·lectiu Itaca

valors comuns. Com es diu al manifest "som conscients que la definició del que ha de ser l'esquerra passarà per determinar les fronteres entre Mercat, Estat i

Itaca vol ser alhora un punt de trobada generacional, un àmbit de formació i debat, i caixa de ressonància de les seves propostes

Societat, que cal un mercat dinàmic i sostenible, un Estat fort i de base redistributiva i una Societat activa i autònoma". Quan a la realitat política més propera, Itaca, pensa que "Catalunya necessita un govern de progrés i s'ha de repensar en un sentit obert, dinàmic, multicultural i heterogeni". El grup impulsor està constituït per Teo Romero com president, Carles Prieto com a secretari,

Juanma Jaime com a tresorerer, Jaume Collboni, Miguel Zaragoza, Carles Martí, Dani Fernández i Marta Camps com a vocals. Disposen ja d'una pàgina web (www.itaca-online.org) i d'adreça de correu electrònic per contactar. A través de conferències i trobades, d'estudis i documents, i de contactes amb el teixit social i associatiu, Itaca vol arribar a amplis sectors progressistes de la nostra societat i molt especialment a totes les companyes i els companys del PSC que hi vulguin adherir-se. De moment ja han fet un curs de formació que ha aplegat a més d'una trentena de persones i que ha comptat com a ponents amb Josep Borrell, Joan Tapia, Vicenç Navarro, Maite Costa, José Zaragoza, Miquel Iceta, Carme Chacón, Cesc Castellana, Manuel Bustos, A. Pérez Rubalcaba, J. F. López Aguilar, Felipe González o José Montilla, entre altres. ■

Teo Romero y Felipe González.

entrevista

Has rebut fa poc un premi Ondas, tot i la teva joventut has recollit ja molts guardons, què significa per a tú aquests tipus de reconeixement?

Un estímul, sobretot per la gent que dóna suport al programa, per la gent que el fa, i pel prestigi del jurat dels "Ondas". Els premis jo crec que responsabilitzen.

Professionalment, és molt diferent treballar a Madrid que a Barcelona?

Sí hi ha diferències, aquí, a Barcelona, hem de fer les coses bé i a més a més ràpid. A Madrid també es treballa per fer-ho bé, però la gent s'hi recrea més. En el meu cas, la meua vida personal té un valor molt important i per això m'estimo més no perdre massa el temps.

Creus que s'entén l'humor català a Madrid?

Professionals com El Tricicle o la Rosa Maria Sardà tenen molt d'èxit fora de Catalunya. Més que d'humor català hauríem de parlar de propostes molt concretes, i si aquestes es fan de manera que puguin arribar a un públic ampli segur que agradaran arreu.

Xavier Sardà va dir al teu programa que tele-escombraries eren, per exemple, els informatius d'Antena 3 el dia de la vaga general, que seria per a tú la tele-escombraria?

Va ser una resposta molt enginyosa i molt comentada, és evident que si hi ha una vaga general el que s'ha de fer és informar d'aquesta. Però, a banda de connotacions polítiques, actualment es viu una invasió de programes del cor a la televisió i això no és un bon símptoma. No són bones notícies que hagin desaparegut de la graella programes com El Informal, Set de Nit o Caiga quien Caiga. Com ha dit El Gran Wyoming això no obeeix a una casualitat. I que consti que ja em sembla bé que hi hagi espais de *chismo-*

Manel Fuentes, periodista: **"No és bo que desapareguin els programes televisius crítics"**

Manel Fuentes ha esdevingut un dels comunicadors més frescos i creatius de l'actual panorama mediàtic català i espanyol. La concessió d'un prestigiós premi Ondas pel seu programa televisiu "La noche de Fuentes i Cia" n'és una bona prova del seu èxit de públic i de crítica. Té molt de mèrit haver consolidat "La noche..." com un dels pocs espais de reflexió lliure que encara queden a la graella. També condueix "Problemes domèstics" a RAC-1.

rreo a la tele, però no que que ocupin tot l'espai d'emissió.

Fas actualment ràdio i televisió alhora, has estat fins fa poc al teatre, en quin mitjà et sens més còmode? Veurem algun dia noves facetes teves que encara no coneixem?

Em sento bé amb els productes més que amb els mitjans, i ara mateix estic molt bé combinant els dos programes que faig, tot i que això em suposi llevar-ne d'hora al matí o haver d'anar a Madrid alguns dies a la setmana. Tot i que ja s'ha vist bastant al Fuentes, aviat em veureu amb més registres i més capacitats, m'agrada reinventar-me cada dia i segur que amb alguna cosa nova us sorprendré en el futur.

Vas començar a destacar fent imitacions de personatges com ara el Johan Cruyff o el rei Joan Carles, et surten d'una manera espontània o hi ha una certa tècnica i feina al darrera?

No hi ha cap estudi ni aprenentatge en les imitacions que faig, ni tin cap catal.leg d'imitats i menys de "freaks". Les meves imitacions sempre estan enmarcades en un context de tractament periodístic de la

informació.

Has entrevistat al teu programa a Felipe González, José Luis Rodríguez Zapatero i Pasqual Maragall. Quin tret destacaríes de cadascú d'ells?

Felipe González va contribuir a la magia del primer dia. Estavem molt il.lusionats amb el primer programa de "Fuentes i Cia." I esperançats en que tot sortiria bé, però sempre et queda un cert neguit. L'entrevista va estar tan bé que encara guardo un record inesborrable. D'en Zapatero destacaria la transparència que transmet i el fet que és una persona amb la que et trobes bé de seguida. A Pasqual Maragall ja el coneixia més, però també va ser una trobada molt simpàtica. I, per cert, encara hem de concretar quan es tenyirà els cabells.

A quin personatge t'agradaria entrevistar i t'és impossible?

El rei Joan Carles i el José María Aznar, al qual ja li he demanat varies vegades però es veu que no troba un forat entre les seves múltiples ocupacions. Deu estar molt enfeinat últimament.

C.Romero